

Bylo po dešti. Pršelo asi tři dny v kuse. Vzduch příjemně voněl. Séba s Kartáčem vyrazili k blízkému poli. Makérka se k nim měla brzy přidat, hned jak se vrátí od babičky. Byli domluveni, že rodiče Makérku vysadí u pole, kolem kterého se odjíždí z Perníkového městečka. To bylo po dešti pochopitelně rozbahněné.

„Kámo, jestli přijdu celý od bahna, tak to budu mít doma drsný,“ poznamenal Séba.

„Ty se taky všeho bojíš, Sebouši,“ opáčil Kartáč.

„Neříkej mi tak.“

„No jo, sorráč,“ omluvil se Kartáč a ukázal doprostřed. „Vidíš ho?“

„Myslíš toho strašáka? Vidím. Co s ním?“ ptal se Séba, když za sebou uslyšel povědomý hlas.

„Hoši, to jste docela odvážlivci. Pole je samé bahno, musela jsem mámě slíbit, že se vrátím čistá, jinak by mě nepustila,“ zaprotestovala Makérka.

„To nemají vaši doma pračku? Nic, půjdeme támhle ke strašákovi,“ rozhodně oznámil Kartáč.

„Hele, neblbni, než tam dolezeš, budeš vypadat jak hromádka hnoje.“

„Tak abyste věděli, ten strašák mluví a je to můj kámoš, a jestli s tím máte problém a bojíte se o svoje šatičky, tak si tady klidně vyšívajte dečky, vy bábovky,“ odhodlaně pronesl Kartáč a vydal se do středu pole. S každým našlápnutím to příjemně

čvachtalo a občas se zabořil víc, než by si jeho boty přály. Makérka se Sébou stáli na kraji pole a kroutili hlavami. Neustále přemýšleli, jestli mají jít domů, nebo zda se mají přidat k zabahněnému kamarádovi. To ještě netušili, co se za chvíli stane.

Kartáč byl zhruba v půli cesty ke strašákovi, když se země značně otrásla. Z bahna povstal strašlivý Bahňák. Obrovská třímetrová hora bláta. Po stranách mu trčely čtyřery ruce a nahoře byly znatelně vidět červené oči a černá tlama. Kartáč zůstal stát a fascinovaně hleděl na obrovský kolos z bahna, stejně jako Makérka se Sébou.

„Co tady po mně dupeš?“ ptal se hlubokým hlasem Bahňák. „No, odpovíš, nebo ne?“

„Já jdu jenom ke strašákovi,“ řekl rozklepaný Kartáč. Bahňák se ohlédl a zamračil se. Po chvíli čekání se celou svou vahou navalil na Kartáče. Makérka a Séba okamžitě, bahno-nebahno, vběhli do pole, hned se však zastavili. Na poli už nebyl ani Bahňák, ani Kartáč. Jenom vítr pročechrával strašáka.

„Hm, co teď,“ pronesl Séba a škrábal se na hlavě.

„Strašák! Kartáč říkal, že se znají. Třeba nám pomůže,“ napadlo Makérku a hned vyrazila k slaměnému přízraku. Séba odhodlaně mířil za ní. Špinavé oblečení už ani jednoho nezajímalo.

Zastavili se až před strašákem. Vypadal dost znaveně. Byl zavěšený na dřevěném kůlu. Měl potrhaný béžový kabát a z něho mu čouhala sláma. Hlavu měl pokleslou k zemi a schovanou pod plstěným hnědým kloboukem. Makérka i Séba stáli před strašákem a moc nevěděli, co říct nebo udělat. Najednou se strašákova hlava zvedla. Vypadal děsivě, ale snažil se mile usmívat.

„Dvě děti. Jdou se mi vysmívat. Já slaměný mužiček. Sešíváný, sešitý. Ubohý a chudý. Proč vy tady u mě?“